

Veronika
Opatřilová
Píseň L.

Od autorky románu
Počkej na moře

P
R
O
S
T
O
R

**P R
O S T
O R**

Veronika Opatřilová

P R
O S T
O R

Veronika Opatřilová

Píseň L.

Praha, 2024

**P R
O S T
O R**

© Veronika Opatřilová 2024
© PROSTOR 2024
ISBN 978-80-7260-588-0

Duchům Lesa, kteří mi vyprávěli tento příběh

You
Are
Always
My fate

— Anonym

May every trick she chooses to learn, every wordless understanding that blooms, close the distance between us and urge her return to my fist. Above all else, grant me the talent to think with her soul and imagine my life with wings.

— Falconer's prayer

Jsi
vždy
mým
osudem

— Anonym

Kéž vše nové, co se rozhodne naučit, každé mlčenlivé srozumění, jež vzkvete, zmenší vzdálenost mezi námi a přiměje ji vrátit se na mou pěst. A nadevše prosím, dopřej mi, abych dokázal spojit svou mysl s její duší a představit si svůj život s křídly.

— Sokolníkova modlitba

Část první

Jedny ze životů

V lese

Vzpomínka

Leden barví les do bíla. Z měsíce zbývá už jen polovina. Mrzne. Když vyjdu na nádvoří, od úst mi stoupá šedá pára.

„Dělej, jak myslíš, ale nejezdi v noci.“ Ta slova si vybavím, když vcházím do stájí, abych si osedlal koně. Nesnažím se, aby mě nebylo slyšet. Pohybuju se neopatrně, stejně hlasitě jako ve dne. Ale kromě noční stráže a černé kočky na lovu mi nikdo nevěnuje pozornost. Nevzbudím ani podkoního ve stájích, a zatímco si Anis osedlávám, doprovází mě jeho hlasité chrápání. Mrznou mi ruce. Nejspíš to byla hloupost, náhlý popud, který jsem poslechl. Možná kvůli vzrušení, možná abych věděl, zjistil, jestli mě někdo zastaví.

Bránu opouštíme za svitu bledého měsíce po naší pravici. Ozařuje ztuhlý sníh, zamrzlé větve stromů předemnou, tam, v lese. Kromě křupání sněhu pod Anisinými kopyty slyším jen cinkání ledu a vlastní dech. Ještě jednou se otočím zpátky, na potemnělou siluetu Henryho hradu s několika plápolajícími pochodněmi, jejich drzé světlo krade měsíční svit. Už nějakou dobu o něm neuvažuju jako o svém domově. V určitou chvíli – kdy přesně, to si nepamatuju – jsem přijal skutečnost, že jsem jen hostem, že tohle není napořád a nikdy ani nebylo.

Mrznu jako svět kolem mě. Zhluboka se nadechnu. Vzduch mě řeže v plicích a já se začínám cítit znovu naživu. Čím blíží lesu, tím snáz se mi dýchá. Anis našlapuje téměř lhostejně, čekala mě, už zná moje nápady,

rozhodla se je přijmout. Trpělivě, čímž mě dojíhá. Pohladím ji něžně po krku, zašeptám, že je hodná holka, šeptám, abych nenarušil ticho zimní noci.

Měsíc nad křupavým světem je tak blízko. Když se k němu otočím, zdá se mi, že mě hřeje na obličej. Usměju se na něj. Pozdravím ho.

Překročíme hranici lesa. Pohltí nás tma. Anis to nezneklidní. Ani mě ne. Tohle je můj les. I když ne doslova. Nebojím se ho, ani on by se neměl bát mě. Přitahuje mě. Bylo to tak odjakživa. Zatím nevím jistě proč.

I můj bratr se mě jednou zeptal: „Co tam hledáš, co jinde nenajdeš?“

„Les,“ řekl jsem, myslím. „Hledám a nacházím tam prostě jenom les.“

A on se rozesmál, zajel mi rukama do vlasů a roz-
cuchal mi je.

„Dělej, jak myslíš, ale nejezdí v noci.“

Rád jezdím do lesa v noci.

Tam, mezi starými buky, které si ještě pamatují Anglii, jaká byla před příchodem mého otce, tam máme svoji vyšlapanou stezku. Já a Anis. Před Anis to byl Rode, poník s malými šedými skvrnami, které se mu v měsíčním světle barvily do tmavě modra.

S Anis projíždíme kolem prvních nízkých větví bezů, zatačíme doleva, chvíli jedeme lesem podél louky a pak prudce odbočíme mezi nízké, ještě nevypělé duby s oranžovými lístky. Šustí, když mezi nimi projíždíme. Zrychlujeme, tady můžeme chvíli klusat, dokud se neobjeví první kopec a les nezhoustne, neztmavne, už neslyšíme ani šeptání nebe.

Po nějakém čase zpomalíme. Anis zastaví a já vzhlednu do vysokých korun stromů. Připadám si jako

trpaslík mezi širokými obry. Bukové kmeny jsou stejně stříbrné, jako byl sníh na louce, na dotek stejně ledové. Skrz dlaň mi z nich do těla proniká chlad. Rychle ruku odtáhnou, chtěl jsem je jen pozdravit. Zhluboka se nadechnu. Zavřu oči. Vychutnávám si tu chvíli, kdy jsem někam dorazil, i když jsem nikam nemířil.

Jsem sám. Dočista sám – a přitom se cítím součástí lesa. Někam patřím. Ten pocit je pokaždé stejně nový. Ohromující. Tak velký a správný, že mu nikdy nemůžu tak docela uvěřit.

Usměju se, Anis si odfrkne. Sděluje mi tím to samé, na co myslím já.

Jezdím do lesa, protože do něj patřím, tak to nejspíš bude. Nikdo mi ho nemůže vzít. Patřím lesu, jako on patří mně. To bude zřejmě ten důvod, který by ani Henry nepochopil. Protože on les nepotřebuje. Nikdy ho nepotřeboval. On nepřekračuje hranici lesa s dychtivým nadšením, netrpělivě, jako já. Ani teď, ani nikdy předtím.

Ty první chvíle, které si z lesa pamatuju: jsem dítě, Henry mladý muž. Nechává mě loudat se lesem samotného, celé hodiny, nepřipojí se ke mně. V uších mi zní jeho jediný příkaz: „Nechod' za val.“

Za val chodívám nejčastěji. Naplněn vzrušením a strachem, touhou být chycen, touhou po jeho silných pažích, které by mě k sobě přitáhly, přikázaly mi, abych dál nechodil, ukázaly mi moje místo na světě a pevně mě v něm přikovaly.

Ale ani dneska se jeho paže neobjeví. Když jsem

odjížděl, topila se věž ve stejné tmě jako les, kde stojím, skrz tenkou rohovinu oken nebylo nic vidět.

I když nic jiného nedává příliš smysl, les je jako kotva, která mě pokaždé zachytí, když už se mi zdá, že odplouvám moc daleko, bez cíle, vznáším se a mizím. Vždycky je tady les, aby mě přitáhl zpátky.

Takový mám pocit.

U lesa

Předchozí vzpomínky

Nepamatuju si detaily. Jen střípky. Jen ty kousky, které nezáří, rozsypané na zemi mojí paměti. Na ty ostatní dopadá slunce, odráží se mi do očí.

Taková je moje paměť. Tvoří ji jen ty úseky, kam slunce nedopadá, tam na zemi ve stínu, ostrůvky tvořené oválnými listy, které brání světlu dosáhnout až dolů, neuspořádané a nepropojené vzpomínky. Záblesky. Ty jsou důležité. Vzpomínky, na které je třeba nezapomenout. Tam někde, mezi těmi probleskujícími střepy se možná schovává i ta nejdůležitější vzpomínka. Ta, ke které se potřebuju dostat. Proto musím trochu hlouběji. Dál. Do chvíle, kdy je můj otec ještě naživu. Tam někde čeká ta skutečná, úplně první vzpomínka.

Přichází s pocitem, že se chci někomu zavděčit. Běžím po louce směrem k lesu a Henry za mnou volá, abych nechodil daleko. Mám pocit, že se na mě z hradu někdo dívá, pozoruje mě, něco si o mně myslí a já nutně potřebuju, aby to bylo něco dobrého, něco velkolepého, protože na názoru toho neznámého člověka by mi mělo záležet. Zdá se mi, že Henry už svoji hodnotu prokázal, nevím jak. Možná tím, jak na mě zavolal, abych se moc nevzdaloval od hradu, možná tím, že mě před chvílí držel pevně v náručí, točil se mnou jako s pírkem, vznášel jsem se nad zemí, bez tíže.

Nemám toho člověka rád tak jako Henryho. Ale potřebuju, aby on měl rád mě. Nevím jistě proč.

Otočím se, těsně před hranicí lesa, kam mám ještě